

HOP JACOB, DE LADDER OP!

hop zacht de ladder op

mark
Tijsmans

met illustraties van
Charlotte Severeijns

P E L C K M A N S

Op de grond

Ik ben Jacob.

Ik vertel mijn eigen verhaal.

Daar ben ik groot genoeg voor.

Ik ben tien.

In het licht van de eeuwigheid heeft dat misschien niet veel te betekenen.

Maar voor een jongen van tien is
het toch maar mooi twee handen vol.

Vol met alle vingers, als je op je vingers telt.

Alle tien.

Als je negen bent is er steeds een vinger die niet meetelt.

Als je op je vingers telt.

Als je acht bent zelfs twee.

Dat is zielig! Voor die vingers. Die niet meetellen.

Ik wisselde steeds wat af, zodat al mijn vingers om beurten
toch het gevoel kregen dat ze er echt bij hoorden.

Maar nu hoeft dat dus niet meer!

Vanaf nu heb ik al mijn vingers nodig.

Als ik op mijn vingers tel.

Voor andere dingen ook.

Piano spelen bijvoorbeeld.

Niet dat ik piano speel.

Maar stel dat we deden alsof. Om te spelen.

Om piano te spelen.

Dan heb je dus ook al je vingers nodig.

Piano spelen met negen vingers lukt niet.

Met acht al helemaal niet.
Zelfs niet als je afwisselt.

Ik lig in bed.
Ik lag in bed.
Ik heb ontzettend lang in bed gelegen.
En dan bedoel ik niet één keertje!
Niet één ochtend uitslapen tot een uur of elf.
Waar je mama en je papa en je zus schande van spreken.
Véél langer dan dat!
Ik lag veel langer in bed.
Onder de dekens.
Boven de dekens.
Soms alleen in een onderbroek.
Vaak met een pyjama aan.
Het liefst die felblauwe, met allemaal verschillende ijsjes op.

Maar ik draag ook andere. Zoals nu.
Wakker. Slapend. Soms iets daar tussenin.
Helemaal plat. Half rechtop. Helemaal rechtop.
Armen naast me. Armen in de lucht.

Benen op de matras. Benen in de lucht.
Of één been en één arm in de lucht.
En daarna andersom!
Op mijn linkerzij. Op mijn rechterzij.
En maar draaien en keren.
Verbazend op hoeveel verschillende manieren
je in bed kan liggen.
En toch wordt het saai. Op den duur.
Al vrij snel eigenlijk, als ik eerlijk ben.
Zeker als je heel lang in bed ligt.

Ik lag eerst in mijn eigen bed!
Dat weet ik nog!
Mijn bed. In mijn kamer!
Dat weet ik zeker omdat ik ze herkende. Mijn kamer.
Ik had zelf de kleur van de muren gekozen.
Wit en licht- en donkerblauw.
Mooi! Mijn kamer.
Ik ben graag op mijn kamer.

Maar toen... Toen...
Toen lag ik plots in een ander bed, op een andere plek.
Een andere kamer.
Ergens ik weet niet waar.
Koude, kale witte muren.
Drukke mensen, witte kleren.

Maar nu...
Nu lig ik weer in mijn eigen bed.
Mijn eigen huis.
Mijn eigen kamer.
Geen idee hoe ik teruggekomen ben hoor!
En waarom al helemaal niet!

Ik begreep niet eens waarom ik zo nodig weg moest.
Om op een ander in een bed te liggen.
Maar plots was ik weer thuis.
Ik weet het zeker.
Ik herken de kleuren.
Blauwe lucht met witte wolken.
En boven het raam een foto van een storm
met donkere wolken en bliksem in de verte.
Griezelig. En toch kijk ik er naar.
Boven mijn bed hangt een poster van een flatgebouw.
Heel hoog. Megaveel verdiepingen.
Zeker als je kijkt van in je bed. Recht omhoog.
Ik lig onder mijn eigen dekbed.
Met tekeningen van luchtballonnen.
En grote vogels in de lucht.
Ook zelf gekozen. Die overtrek.
Op mijn nachtkastje staat een schilderijtje. Gemaakt toen
ik een kleuter was.
Niemand weet wat het voorstelt. Behalve ik.
Het is een vaasje met bloemetjes.
Geschilderd voor mijn oma.
Een heks vliegt op een bezem door mijn kamer.
Wel... Ze vliegt niet echt.
Ze hangt vast aan het plafond.
Aan een dun doorzichtig draadje.
Als je haar een duwtje geeft,
lijkt het alsof ze vliegt.
Anders hangt ze gewoon stil.
Mijn oma vertelde een keer over een slechte heks
die kinderen meenam naar ver weg tussen de sterren.
Om ze te koken. Of te bakken en te braden.
En daarna op te eten.
Een verhaaltje voor het slapengaan.

Ik heb zes nachten geen oog dicht gedaan.

Ik herken ook onze poes. Framboos heet ze.

Die zit achter op mijn bed.

Framboos is veel te lui om iets anders te doen.

Framboos is het meest ondeugende schepsel dat ik ken.

Ze doet alleen waar ze zin in heeft en komt overal mee weg.

Ergens ver weg beneden hoor ik een papegaai.

Onze papegaai.

Dat is te zeggen, het was eerst die van papa alleen.

Hij kreeg hem als kleine jongen.

Maar omdat papegaaien stokoud kunnen worden,
leeft hij nu nog altijd.

Onze papegaai heet Cicero.

Hij krast en kraait en zegt alles na wat je hem leert.

Ook hele onbeleefde woorden.

Dat heb ik zelf uitgeprobeerd.

Zo heb ik hem geleerd hardop te zeggen
wat ik van onze buurvrouw vond.

Papa was daar heel boos over.

Op mij nota bene!

Terwijl Cicero die onbeleefde dingen zei.

Mijn teddybeer zit naast me.

Op mijn bed.

Die zat ook naast me op dat andere bed.

In die andere kamer.

Gelukkig is hij mee teruggekomen!

Ik weet zeker dat ook hij blij is om weer thuis te zijn.

Niet dat hij dat echt kan zeggen. Of laten zien.

Hij is van pluche. En van stof.

Maar ik beeld me in dat hij echt leeft.

Nogal vaak, de laatste tijd.

Steeds vaker.
Dan praten we.
Over van alles en nog wat.
We beleven fantastische avonturen.
Dan is hij mijn beste vriend.
Om te spelen. Maar het is net echt.

Mijn beer heet Theodoor!
Meneer Theodoor!
Daar staat hij op hoor! Op die 'Meneer'.
Zeg niet gewoon Theodoor. Of Teddybeer.
En al zeker niet: 'He, jij daar!'
Hij wil ten allen tijde beleefd aangesproken worden.
Hij is zelf ook heel beleefd. En heel slim.
En heel voornaam.
Hij draagt een keurige zwarte broek met plooi.
En daarboven een zilveren gilet.
Gemaakt van een hele dure chique stof.
Die heet brokaat!
Hij is heel trots op zijn gilet.
En op zijn broek.
Meneer Theodoor draagt een brilletje op zijn neus.
Gewoon omdat hij zo voornaam is.
Er zitten niet eens glazen in die bril.
'Alle voorname wezens dragen een bril, Jacob.' Zegt hij.
Waardig. Met keurige woorden en een mooie uitspraak.
Eigenlijk zegt Meneer Theodoor niks.
Teddyberen kunnen niet praten.
Maar ik beeld het me in.
Om te spelen. Dan is het net echt.

Ikzelf draag geen bril.
Ik zou het misschien beter wel doen.

Ik zie af en toe mijn mama en papa naast mijn bed zitten.
En mijn oudere zus.
Het zijn niet meer dan wazige schimmen,
maar ik herken ze nog.
Aan hun stemmen.
Als ze praten. Daarmee bedoel ik mama en papa.
Als ze zeuren. Daarmee bedoel ik mijn zus.
Mijn zoals gezegd oudere zus.
Mijn iets oudere zus.
Mijn slechts een heel klein beetje oudere zus.
Mijn twaalf maanden, twee weken en drie dagen oudere zus.
Te verwaarlozen dus!
Niet mijn zus. Wel hoeveel ouder ze is.
Maar Oh! Oh! Oh!
Wat maakt dat jaartje een wereld van verschil.
Volgens haar!
Verskil in wijsheid, volgens haar.
Verskil in rijpheid, volgens haar.
Verskil in kennis, levenservaring, gedrag,
algehele ontwikkeling.
Nog steeds volgens haar.
Ik ken geen enkel ander mens dat zulke onzin uitkraamt!
Zij is, volgens haar, klaar om deel te nemen
aan het echte volwassen leven.
En ik ben een debiele peuter.
Ik ben klaar voor niks!
Ik moet mijn mond houden!
Over alles waar zij toevallig over wil praten.
Het liefst de hele dag lang.
Volgens haar.

‘Kleine koter!’

‘Puberpuist!’

‘Snotneus.’
‘Puberpuist op jouw puberneus!’
‘Ik ben geen puber en ik heb geen puist.’
‘Jij bent één en al puist!’
‘En jij bent een pamperpeuter!’
‘Nietes.’
‘Oh echt welles!’
‘Ik zie ondanks vele lagen make-up nog steeds een duidelijk zichtbare puberpuist op je neus!’
‘Kwijlkleuter!’
‘Oh mijn god nu ook al een knoert van een puist op je bovenlip!’
‘Onderdeur!’
‘Nog met geen duizend van die lelijke lipsticks van je te verstoppen enorme puist op je bovenlip!’
‘Domme dreumes!’
‘Vulkaantronic!’
‘Mama, hij zegt...’
‘Dat liegt ze mama! Zij is toevallig wel begonnen!’
‘Jongens!’ Klinkt het dan.
Vanuit de woonkamer. Of de slaapkamer. Of de keuken.
Waar mama op dat moment dan ook is.
‘Jongens!’ Sust mama dan.
Jongens!
Hoewel de helft van haar kinderen een meisje is.
‘Moeten jullie nu echt altijd zo op elkaar vitten?’
‘Kunnen jullie nooit eens normaal met elkaar praten?’
‘Maar hij zegt...’
‘Nee! Zij!’
‘Ik ga echt geen partij kiezen, weet je.
Ik zie jullie allebei even graag!’ Zucht mama.
‘Maar ik ben de oudste.’ Zeurt mijn zus.
‘Dan zie je mij toch liever!’